

[Ministeren for kulturelle anliggender]

budget og ikke, som det bliver tilfældet for basisensemlerne, en 3-leddet finansiering, hvor stat, amtskommuner og kommuner bidrager lige meget.

Så vil jeg også godt sige et par ord om den lønmæssige ligestilling mellem landsdelsorkestermusikerne og musikerne i de statslige orkestre, som også er nævnt i betænkningen fra flertallets side.

Jeg har tidligere sagt – og det vil jeg godt gentage her – at jeg er ganske enig i den betragtning, at der bør skabes lønmæssig ligestilling mellem orkestermusikerne, hvad enten de er musikere i landsdelorkestrene eller i de statslige orkestre. Jeg kan oplyse, at finansministeren har givet grønt lys for, at der nu over en 4-årig periode trinvis kan etableres en sådan ligelig aflønning, hvis ellers parterne i overenskomstforhandlingerne kan blive enige om det, for det er jo overenskomststof. Det er et overenskomstmæssigt anliggende, vi her har med at gøre, men Lønnings- og Pensionsdepartementet skal godkende forhandlingsresultatet.

Spørgsmålet om den overenskomstmæssige pensionsordning er endnu uafklaret, men det må eventuelt løses ved en senere lejlighed. Det afgørende er, at der nu er åbnet for de forhandlinger, som kan føre til en ligestilling på dette område – for mig en naturlig udvikling at få sat i gang.

Flertallet ønsker også at forpligte Københavns og Frederiksberg Kommuner til at nedsætte musikudvalg på samme måde, som amtskommunerne har været forpligtet til det hidtil, og det var også derfor, det ikke var med i mit forslag. Man kan vel diskutere, om det er ønskeligt eller påkrævet at binde disse kommuner, som det her er foreslået, men i og for sig har jeg ingen væsentlige indvendinger mod selve indholdet af den foreslåede bestemmelse. Det skal i hvert fald ikke skille os ad. Der er andre områder, hvorpå vi nok står fjernere fra hinanden.

Med hensyn til bestemmelsen om finansiering af landsdelsorkestrene har flertallet jo valgt at formulere det sådan, at Kulturministeriet ikke får budgetgodkendende myndighed, sådan som det var foreslået, og det beklager jeg oprigtigt, for den debat, der har været ført om dette, har været skæv, fordi man har opfattet det som et forsøg på at beskære tilskuddene, et forsøg på at være med til at begrænse handlemulighederne og i det

hele taget beslutningsmulighederne ude i de enkelte regioner. Det har jo ikke været tilfældet. Det er simpelt hen det sammenstød, der nu sker mellem de automatiske refusionsordninger, vi har, og så det totalrammeprincip, som blev indført i 1984, som har vendt tingene om, sådan at det nu i betydeligt omfang kan blive amts- og primærkommunerne, der influerer på den samlede kulturpolitik, fordi vi ikke har mulighed for i en tidligere fase at drøfte budgettet. Det er jo ikke budgetstyring, jeg efterlyser, det er en budgetindsigt, en drøftelse i en bredere sammenhæng af budgetteringen, som ellers kan få nogle meget uønskede virkninger. Derfor er jeg glad for, at vi får en mulighed for at drøfte forslaget endnu en gang i udvalget, og det er jeg meget parat til, for jeg vil foreslå – rent bortset fra det, jeg har talt om her – at vi mellem anden og tredje behandling får en drøftelse af, hvorledes § 5 og bemærkningerne dertil bør formuleres, for dels kan jeg ikke se, at flertallet ved den foreslåede formulering af stk. 1 og stk. 2 opnår nogen ændring i forhold til den nuværende formulering af § 5 – det vil fortsat være således, at staten dækker 50 pct. af driftsunderskuddet for landsdelsorkestrene, med undtagelse af Sønderjyllands Symfoniorkester, hvor det er 75 pct., under forudsætning af, at resten, dvs. 50 pct., dækkes fra kommunal eller amtskommunal side – dels er jeg blevet opmærksom på, at det måske bør præciseres, at det alene er en ændring af lovteknisk karakter, når Københavns og Frederiksberg Kommuner ikke nævnes specielt i bestemmelsen om finansieringen af Sjællands Symfoniorkester. Der er ikke tilsigtet nogen realitetsændring, men jeg tror nok, vi på en eller anden måde skal have præciseret, at der ikke er tilsigtet nogen realitetsændring.

Så har flertallet i § 7 ønsket at indsætte en bestemmelse, der skal muliggøre, at institutioner eller aktiviteter, som hidtil har modtaget støtte i henhold til § 3, kan opnå støtte af kulturministeren til den fortsatte drift. Vi har allerede set et eksempel på, at en institution frigøres fra musiklovsfinansieringen og overgår til anden, selvstændig finansiering. Det er Det Rytmske Musikkonservatorium, jeg tænker på. Jeg kan ikke se, at den ønskede bestemmelse er nødvendig, og det er derfor, jeg er ked af den. Den er overflødig, for det vil jo altid være muligt at trække ting